

Б. ГЕОРГИЕВЪ

ПАТИЦИТЪ НА СТРИНА МИНА

— Патицитъ ми, ма' сестрице, патицитъ ми, хубавичкитъ, съ шарената перушина, дето изъ цѣлата махла нѣмаше катъ гѣхъ! Охъ, да знаешъ какво ми станаха, горкичкитъ, какво ми станаха, да ги оплачешъ, ма сестрице!

Нали знаешъ, нашъ Тодоръ умира за тая пуста пукница. Като рече: „Вишновка ще си правя“, като се заинати, не ще и дума да чуе. „А бе, Тодоре, казвамъ му азъ, памука надюшецитъ трѣбва да раздрѣнкаме, тиганя трѣбва да калайдисаме, зима има — печката трѣбва да поправиме, сто дупки сж зяпнали, за каква вишновка бълнувашъ!“ „Не, кай, вишновка ще си правя и туй то.“ Не взе отъ дума, сестрице, и така му говорихъ, и така го въртѣхъ, не та не — вишновка ще се прави. „А бе, Тодоре, не чувашъ ли какво говори на Крива Пена синътъ — даскалтъ: спиртътъ билъ отрова! Ами дето толкова пиешъ, да вземешъ да се тръшнешъ нѣкой день и да не оставишъ вдовица, все заради ненаситното ти гърло?“ „Ти, кай, грижата ми не бери, а пкъ останешъ ли вдовица, пенсия ще получаващъ и пакъ, кай, ще рахатувашъ. А пкъ вишновката отрова ли била или не — петъ пари не давамъ. Единъ животъ живѣя и ще си го карамъ както си знамъ. Ще си направя вишновка и туй то!“ Корава глава, сестрице, прегракнахъ и пакъ не можахъ да му я напълня. Като рекълъ едно — и него си знай. Отиде, накупи вишни, трѣсна ги въ една

тава, ми ги, чисти имъ опашкитъ, а азъ го гледамъ, гледамъ и вжтре нѣщо ми кипи, а-ха да му викна, ама се сдържахъ. Хеле пкъ като извади една дамаджанка съ конякъ — причернѣ ми. Съ тия пари каква зимнина направяхъ. „Мино, извика той по едно време, дай ми билника — оня, черния, съ гумената запушалка.“ „Че въ него съмъ сипала ягодовъ сиропъ, отвърнахъ му азъ.“ „Ще го отлѣбешъ въ паница, въ тенджерата ли и ще ми го дадешъ.“ „Ти да не си полудѣлъ? Ако го пресипя другаде, ще си изгуби миризмата!“ „Дай ми билника или ей сега ще ида да купя новъ“. Подъ лъжичката ме заболѣ, сестрице, но си преглътнахъ, прелѣхъ хубавия сиропъ въ голѣмата тенджерата и съ умрѣло сърдце му дадохъ билника. „Че измий го де, защо ми е такъвъ“. А, тукъ вече нервитъ ме хванаха. „Тодоре, крѣснахъ му азъ, да си...“ „Жено, млъкъ да не изядешъ билника по главата“, процеди той, и азъ, нали си го знамъ какъвъ е пернатъ, стиснахъ жби и, ща не ща, измихъ му го. Правъ, струва той, пухтъ, прелива, налива и весело подсвирква. А мене, сестрице, на сърдцето ми кръвъ капи. Хеле, нагласи всичко и сложи билника на слѣнце. „Мино, ще внимаващъ котката да не бутне шишето, че отпарямъ ѝ ушитѣ!“ „Ами, умрѣла е котката за твоята вишновка“. „Толкова ти казвамъ, чу ли?“

Така се минаха четири ли, петъ недѣли — да ти кажа точно, ще те